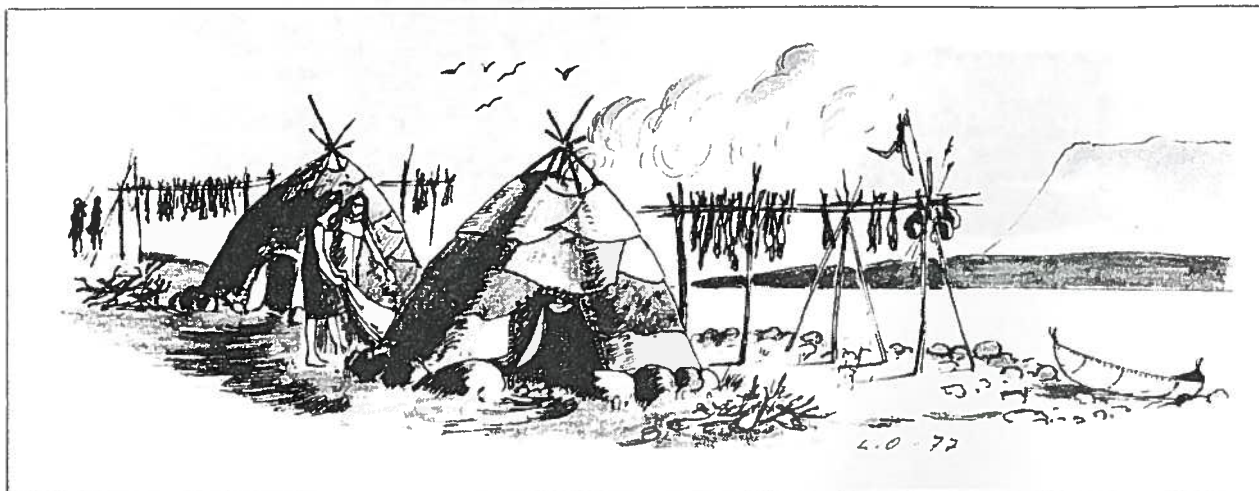

Veidefolket i NORD - TROMS

PÅ JAKT ETTER DEN ELDSTE BOSETTING

Av John Kr. Føre

Tegninger: Leidulf Olsrud

Et funnfattig område

Fra eldre steinalder vet vi intet om selve Nord-Troms. Fylkets eneste kjente funnsted, ved Devidsvann, er både for lite utforsket og for isolert til at vi kan sette det i noen sammenheng. I nord kommer vi nærmest regionen ved Kosma-funn ikke langt fra Alteidet. Spesielt interessant, ikke minst for Nordreisas vedkommende, blir det å følge den videre utforsking av boplasser flere steder i Kautokeino kommune, de nærmeste ligger bare vel en mil fra Raisijavrre.

Går vi til boka «Fortidsminner nord for polarsirkelen» (Povl Simonsen, 1970), som er en oversikt over de mest kjente nordnorske funnsteder, får vi et nedslående resultat med hensyn til Nord-Troms. Vel 100 steder (med over 1000 funn fra steinalder til nyere tid) er beskrevet i denne boka. Men mellom Tromsø og Alta innskrenker det seg til et eneste lite jernalder-gravfelt i Ulls-

fjord. En må lete godt på Norgeskartet for å finne områder som ser ut til å være mer funntomme enn dette.

Men så ille som det fra dette utgangspunkt kan se ut til å være er det likevel ikke. Og professor Povl Simonsen ved Tromsø Museum er selv den fremste til å gi oss bedre spor å gå etter, men da i skrifter som er tyngre å lese.

Inndeling av funnene

Før vi tar for oss hans fylkeskart skal vi se litt på de forskjellige funn-typene.

Helleristninger og gravfunn fra steinalderen kjenner vi ikke noen av i Nord-Troms-regionen. De andre funnene deles gjerne i tre typer:

Boplassfunn
Samlende funn
Løsfunn.

Navnene i seg selv forklarer en god del.

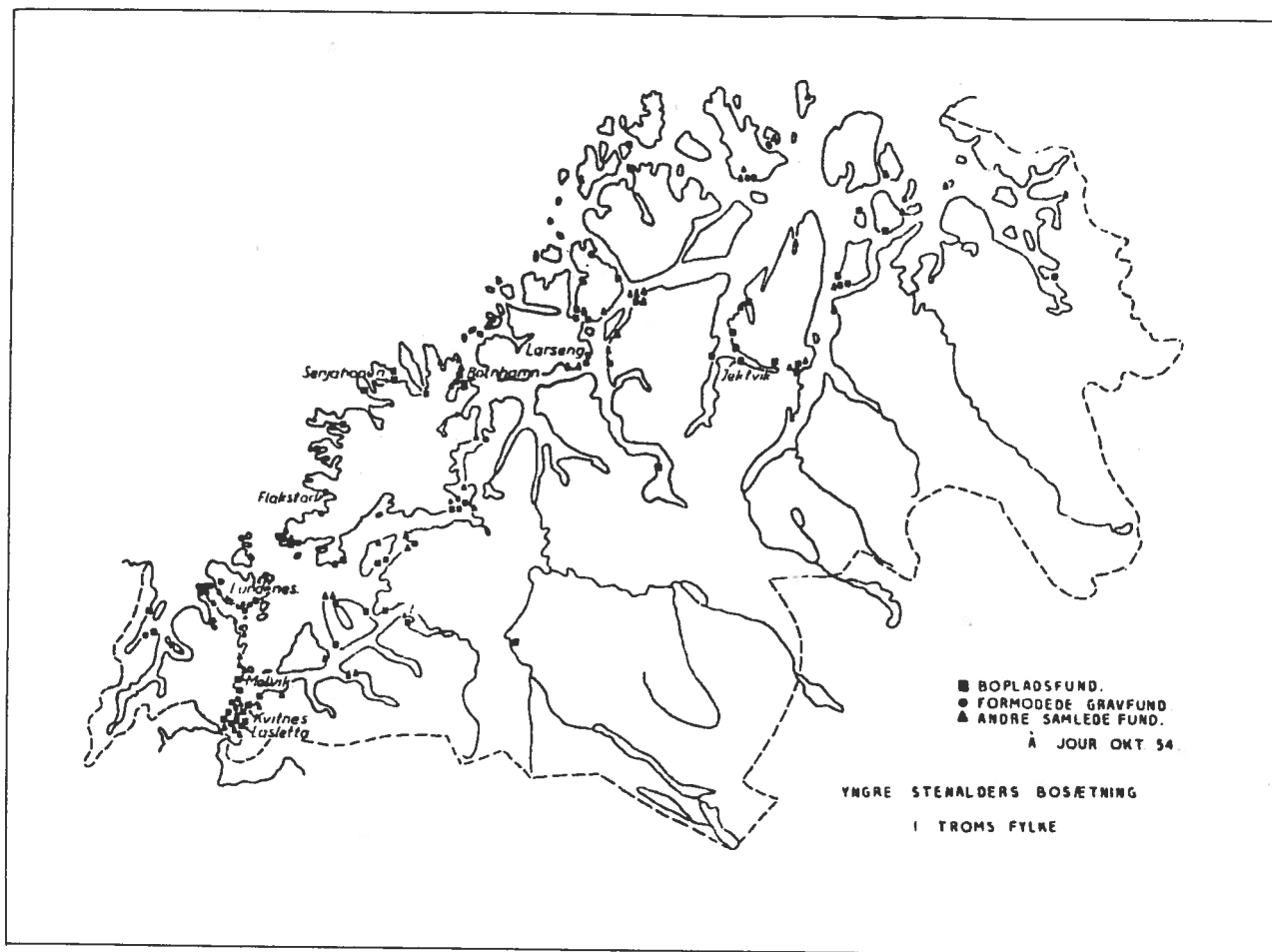
Men vi kan legge til at det aller sikreste tegn på at det har vært en

boplass er spor etter selve telt- eller hustuftene. Det vil ofte si en skålformet fordypning i terrenget med steiner etter en kant eller en slags mur rundt, og noen ganger steiner fra et ildsted i midten. Ellers må det for å kunne kalles en boplass være funnet en ganske stor samling gjenstander med omtrent samme preg. Verkstedplasser eller stein-smier regnes med som boplass-funn.

Samlede funn omfatter flere gjenstander på samme sted, men ofte med blandet og mer uklart preg. De forteller at i området omkring har folk holdt til, men ikke akkurat hvor selve boplassene var.

En spesiell type av samlede funn er offer-funn. De var gaver til gudene, og besto av svært fine kniver, øksehoder eller våpen spisser.

En egen gruppe er også lager-funnene. De inneholder våpentyper som var laget for jakt som foregikk i bestemte områder og sesonger, og som ble lagt av til jegerne vendte tilbake til neste

sesong. Det var upraktisk å dra med seg noe det var lite bruk for andre steder.

Løsfunnene er oftest én enkelt gjenstand, noen ganger et par stykker i nærheten av hverandre. De sier ikke noe bestemt om bosetning, bare at mennesker har vært der eller dratt forbi.

Boplasser og samlede funn i Nord-Troms

Povl Simonsens kart fra 1954 over funn fra yngre steinalder viser 6 boplasser og 6 samlede funn i Nord-Troms-regionen.

Av boplasser er det 3 på Havannes, 1 på Vorterøya, 1 i Maursund og 1 i Badden i Kvænangen.

Av samlede funn er det ett på hver av stedene Djupvik, Havannes, Skjervøya, Haukøy, Laukøy og Alteidet.

I tillegg til det avmerkede har vi 3 samlede funn: Uløybukt, Maursund og Meiland (litt nord for Oksfjord).

Av disse betydeligste funnsteder ser vi at samtlige ligger ved sjøen.

Og 12 av de 15 funnene er gjort ute på øyer. Det skulle understreke sjøens og strandlinjens betydning som ferdselsvei og fangstområde.

Spesielt bemerkelsesverdig er det at i denne ganske lille gruppe av steder med regionens første bosetning er de seinere store og betydningsfulle handelsstedene Havannes, Maursund, Skjervøy og Alteidet alle med. De er ikke bare med, men viser seg ved nærmere studium også å være de mest rikholdige funnstedene Tankegangen bak et bostedsvalg i steinalderen og i nyere tid må ha vært ganske like.

Av boplassene kommer vi grundigere tilbake til dem på Havannes. Den i *Badden* er spesielt interessant fordi den ligger så langt inne i en fjord. Den ble funnet av Anders Nummedal, den samme som oppdaget Komsa-kulturen, og som lot til å ha nærmest magiske evner når det gjalt å finne steinalder-spor.

Ellers er det ikke funnet boplasser lengre inne enn på *Lyngseidet*. Lyngseidet-området har mange slags funn, også noen gravrøyer. På *Vorterøya* er det også funnet graver, og noen hustufter, men de er ikke utforsket slik at de kan tidfestes. De eldste Lyngseidet-funnene er tidfestet til 3000-2500 f.kr.

Vandringsveier langs kysten

Vi kan legge merke til en stor tetthet av funn innover Ullsfjorden, inn Kjosens og over til Lyngseidet. Det tyder på en *vandringsvei* og kanskje en *gradvis bosetnings-utbredelse*. I så fall kom de første som slo seg ned omkring Havannes denne veien. Videre til Finnmark gikk vel ferden heller over Alteidet til Langfjorden enn ut på Lopphavet. Det var bedre å trekke lette båter over de smale eidene mellom fjordene enn å legge ut på åpne storhavet med dem.

Den vandringsveien vi antydte gjennom Nord-Troms blir mer sannsynlig om vi ser på hele fylket i sammenheng. Fra den veldige samlingen av funn sør i fylket er det en ganske jevn spredning langs den indre skipsleia, og en større tetthet langs sundene omkring Tromsøya. Lagt sammen med fortsettelsen gjennom nordfylket danner de et klart geografisk mønster som viser en bestemt hovedvei langs kysten. Mange funn av sørnorsk flintstein viser at det i alle fall må ha vært handelsforbindelser langs hele kysten. Kanskje har det også foregått en utbredelse av boplasser stadig lenger

mot nord. Er det riktig, er det *Fosna-kulturens etterkommere* i Nordland, og kanskje lenger sørfra, som har stått for denne nye bosetningen.

Samtidig viser import-funn fra f.eks. Havnes og Skjervøy, til Finnland. Funn på Havnes og Lyngseidet viser også slektskap med den gamle *Kosma-kulturen og dens etterfølgere* i Finnmark.

Vi kan derfor allerede tidlig i yngre steinalder se kyststrøkene i Nord-Troms som et møtested mellom kulturer fra sør og nord, og delvis fra øst.

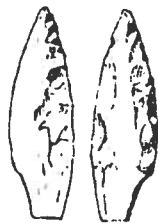
Havnes: Den første bosetning i Nord-Troms?

I 1923 ble det ved potetopptaking funnet en hel del steinsaker i Kjempebakken-området, ca. 250 m nordøst for handelsstedet. Et par år seinere ble det gjort undersøkelser fra Tromsø Museum. På et ganske lite stykke ca. 25 m over havet, kom det for dagen en hel serie av gjenstander, for det aller meste i skifer, men også en god del av flint og kvarts. Det var ferdige redskaper, delvis ferdige, emner, deler av redskaper og hoggespon.

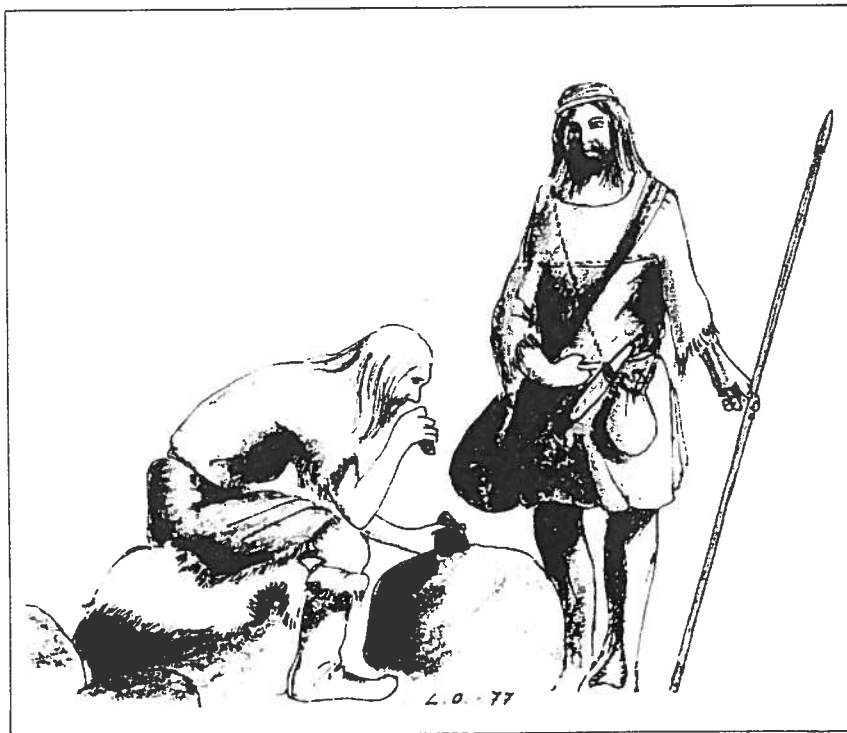
Allt i slike mengder at her var ingen tvil: Dette hadde vært en *verkstedplass*. Her hadde en steinsmed med stor produksjon vært i virksomhet. Bryner, slipestein og pimpstein til pussing hørte også med til verkstedutstyret.

Noen spor utenom steinsakene ble ikke funnet. Ingen trekullstykker, ingen bein eller avfallsrester. At slikt ikke kunne finnes skjønner vi også når vi får høre at de aller fleste sakene ble funnet bare ca. 10 cm under grastorva. Det betyr at de ikke ble gravd ned eller gjemt bort, men ble etterlatt i åpne dagen. Alle organiske rester råtnet derfor bort. Verkstedplassen må ha ligget helt nede ved vannkanten, for mange av sakene er vann-rullede, det vil si slitt av bølgens slag.

Den gamle strandlinja som gikk her er altså blitt hevet 25 m i forhold til havet. Ut fra dette kan en beregne at plassen ble brukt *omkring 2400 f.kr.* Beregningen er nok usikker, men den støttes av et spesielt øksestykk som peker mot omtrent samme tid. Forøvrig er denne tidfestingen interessant sett sammen med den for Lyngseidet og den antatte utbredelse av bosetningen.

En *pilespiss* er også et tegn på en svært tidlig virksomhet på Havnes. Den er av hard skifer, med litt grovt tilhogde kanter. Denne formingsmåten var vanlig tidlig i yngre steinalder, før slipinga begynte. Og bare ved å se på tegningen av den synes vi vel å dra kjensel på

komsatrekkene, selv om den ikke er fullt så grovt tilhogd.

Senere er det gjort flere funn i Kjempe-bakken-området, av steinverksteder og en boplass like ved stedet der de første sakene kom fram.

Funnene på Havnes er *sammenblandede boplassfunn*. Fra forskningssynspunkt gjør dette materialet mindre interessant, fordi det er vanskeligere å trekke sikre konklusjoner av det.

En stor del av sakene oppbevares på Havnes, noe er i Tromsø Museum, og noe er blitt ført til Universitetet i Oslo.

Fra Tromsø Museums kartotek

Havnes-funnene er uten sammenligning de rikholdigste i Nord-Troms. Fra de lange listene over dem i Tromsø Museums kartotek kan vi plukke ut noe. Vi legger merke til hvordan arkeologene beskriver sakene. De ser mest på *form, farge, steinsort, hva slags redskap og hvor ferdiglaget* det er.

Funn nr. 23936, g.nr. 37 Havnes (Nå ved Universitetet i Oslo):

- a. Fin spiss av fiolett skifer.
- c. To pilespisser av grågrønn skifer.
- d. Del av smal hulmeisel, skifer
- n. Tilslipt stykke av rødbrun skifer.
- æ. Del av smalt fire-sidet skiferbryne.

Funn nr. 23937, (Oslo):

- h. 29 stk. avfall (hoggespon) av dolomitt-flint.
- i. 3 små stk. hvit kvarts.
- n. 26 pimpstein-knoller.

Funn nr. 3099, (Nå ved Tromsø Museum):

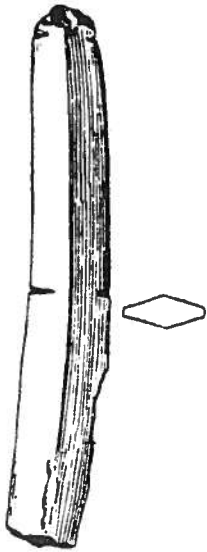
- a. Hulslipt skifer-øks.
- b. Skiferkniv, se «Arktisk steinalder», fig. 156.
- d. Dårlig formet enegget kniv av skifer, bananformet.

Funn nr. 3100, (Tromsø)

- a. Enegget skiferkniv av vinkelformet type.
- l. Emne til liten enegget skiferkniv.
- o. Nærmest lansett-formet pilespiss av hard skifrig bergart.
- w. 11 små avfall-stk. av hornstein.

Tidlig handel på Havnnes

Blant gjenstandene fra Havnnes er det flere importfunn. Vi skal se litt nærmere på noen av dem.

Den bananformede skiferkniven på tegningen er av en type som det er funnet mange av langs den nordnorske kysten, men færre jo lenger nord en kommer. De nordligste er funnet her i Nord-Troms. Typen skriver seg fra Sverige, og har blitt brakt i store mengder over fjellene ned til Trøndelag og Nordland. Herfra kan noen ha vandret videre nordover langs kysten. Men en indre vei er vel så sannsynlig, og da helst ned til Lyngfjorden gjennom Skibotn-dalen.

En flatøks av finsk type er med på å vise at indre vandringsveier tidlig var i bruk. Den fra Havnnes er det bare funnet tre av i hele Troms. Men fra Kautokeino kjennes mange av samme type, og de er funnet sammen med de typiske Rovaniemi-hakkene fra Nord-Finnland. Dermed peker Reisa-dalen, og fjellryggene langs den, seg ut som de mest sannsynlige veier ut til kysten. Vi vet at det er kort vei fra Kautokeino, at denne veien er brukt mange ganger seinere, og brukes enda i dag som en fast trekkroute for samene. Villreinen fulgte nok de samme ruter i de eldste tider, og jegerfolk fra det indre av Nordkalotten fulgte den. Kanskje møtte de kystfolket oppe i dalene, eller kanskje dro de helt ned til kysten for å byttehandle med dem.

En bestemt spydspiss-type er funnet mange steder i Nord-Norge, men først på Havnnes, i hele 13 eksemplarer. Etter dette får de alle betegnelsen *Havnnes-typen*. Den

har spredd seg til hele Troms og langt sør i Nordland. Typen tilhører den nord-norske skiferkulturen, men er samtidig svært nær en finsk type. Den er et nytt eksempel på kontakt over lange avstander. I dette tilfellet har ikke bare et redskap, men også selve ideén om måten å lage det på, spredd seg langt avgårde.

En spissnakket avlang øks fra Havnnes er en langt vanligere type i Troms. Også den av finsk opprinnelse, i slekt med en svært godt utforskert kultur lenger sør i Finland (Suomosjärvi). Det hjelper oss med tidfestingen, og viser til virksomhet på Havnnes og langs vandringsveiene en god del lengre inn i yngre steinalder, til århundrene omkring 1500 f.Kr.

Vi ser at Havnnes og kyststrøkene i Nord-Troms meget tidlig hadde forbindelse med ganske fjerntliggende strøk. Det er ingen tvil om at Havnnes var et møtested langt tilbake i yngre steinalder.

Andre funn i Nordreisa

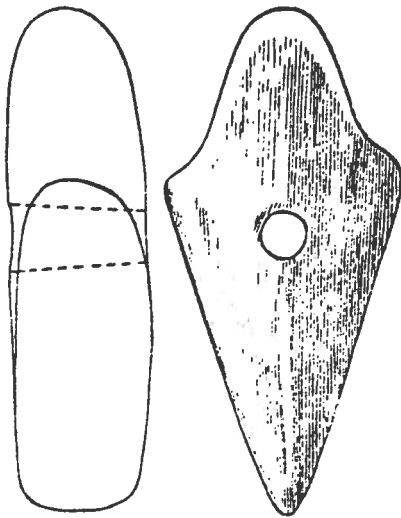
Havnnes med sin rikdom av funn skiller seg sterkt ut i Nord-Troms-regionen. Men spesielt stor blir kontrasten når vi ser på resten av Nordreisa. Her er det bare gjort 5 løsfunn som vi sikkert kan tidfeste til steinalderen:

- En kniv av skifer i Rotsund
- En del av en skifer-spydspiss i Rotsundelv
- En skifer-kniv i Storneshamn
- Et øksehode, også i Storneshamn
- En flintdolk, ved Bæccegælhaldde, på grensen mot Kvænangen.

Dessuten er det funnet en pilespiss av bronse, i Hamn i Oksfjord. Den er ikke datert, men kan være fra slutten av steinalderen.

Vi ser at to av steinsakene er funnet ganske nær Havnnes, og at to av de andre er fra samme sted. Nabokommunen Kåfjord har heller ikke mer enn 4 løsfunn utenom det samlede i Djupvik (som også ligger nær Havnnes). Det er ikke store utbredelsen på store områder og langstrakte fjorder!

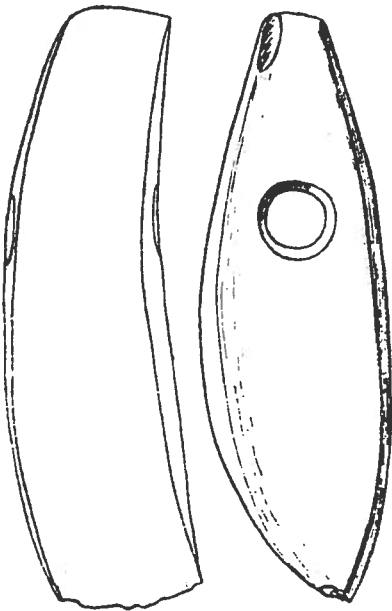
Stornes-øksa

Øksa fra Storneshamn er av grønn porfyr-stein, med svarte flekker. I Troms er det bare gjort noen få lignende funn. Men lenger sør er typen vanlig. Steinslaget forteller også at den er import-gods som er kommet sørfra langs kysten. Som vi kan se ovenfor (i halv størrelse), er den meget regelmessig og fint formet. Hullet for skaft setter oss på tanken om en seinere del av steinalderen. Hadde en slik type kommet hit tidlig ville vi vel ha funnet flere etterligninger i skifer. Men de typiske skiferøkse mangler hull for skaft.

Stornes-øksa ble funnet i fjæra, og er merket av bølgeslagenes rulling. Det at den er funnet så nær havet er ikke noe bevis på, men tyder på, at den skriver seg helt fra slutten av steinalderen.

Sammenligner vi med en enklere og vanligere skafthulløks (fra Salten-området), ser vi hvordan den siste er tydelig preget av bruk, mens Stornes-øksa ikke har et eneste slagmerke. Riktignok kan vannslitasjen ha jevnet ut merker i den, men det kan ikke være hele forklaringen. Med sin vakre og

forseggjorte form har den neppe vært noen «hverdagsøks». Det er mer sannsynlig at den har hatt en hellig betydning, og kanskje har vært ofret som gave til gudene.

Sesongfangst innover fjordene i Nord-Troms?

Både i forbindelse med boplasser og samlede funn, og med de omtalte løsfunn har vi vært inne på større sammenhenger som Nord-Troms har stått i, og da særlig handelskontrakt. Her skal vi se mer på sammenhenger innenfor selve distriktet. Men først understreker vi at mengden av funn er for liten, og at spredningen mellom funnstedene er for stor, til at vi bare på grunnlag av det lokale kan få en forståelse av den eldste historien. Vi bygger også på mer nøyaktig viten fra de nærmeste områder med stor tetthet av funn, og som er bedre utforsket.

Den nordnorske skiferkulturen viser et ganske ensartet preg langs hele den lange kysten, især fra omkring 2000 f.Kr. Den kan likevel deles i flere lokale grupper. En av disse strekker seg fra Tromsøya til Nordkapp, med Sorøya som det best utforskede område. Om funnene i Nord-Troms er fa, er tilknytningen til denne kulturen og likheten med Sorøya ganske klar.

Av Povl Simonsens kart, og Tromsø Museums kartotek, fant vi boplasser og samlede funn i et antall av 15 i Nord-Troms-regionen. Tar vi med alle løsfunnene i tillegg, blir det

med en ajourføring fra museets tilleggsprotokoller, 27 steder til.

I første omgang forsterker de bildet av en samling på øyene og ytterst i fjordene, men går vi mer i detaljer, kommer et nytt trekk fram: Det er nå forholdsvis flere funn lengre inne i fjordene. Dette gjelder særlig Kvænangen, men som vi nevnte, også noen i Kåfjord og et par i Nordreisa.

Et blikk på Lyngenfjorden forøvrig forsterker inntrykket av et bestemt mønster, med konsentrasjon omkring Lyngseidet og spredte funn innover Storfjorden, helt til Oteren.

Tross det spinkle grunnlaget kan vi tenke oss en sammenheng:

Fra Havnes og kanskje Rotsund/Djupvik som områder for hovedboplasser i vinterhalvåret dro grupper av veidefolket på vår- og sommerfangst omkring på øyene og ytterst i fjordene. Men om høsten dro de på sesongfangst innover fjordene, og kanskje videre til bærmark og lakseplasser.

Fra Skjervøy/Laukøy og fra Vorterøy/Maursundområdet dro de innover Kvænangen, og til Stornes og inn Reisa-fjorden.

Og hvorfor ikke videre oppover dalen? Yngre steinalder var en del av varmetida, med høyere gjennomsnittstemperaturer enn vi har i dag. Og da hadde vel neppe bærmarka mindre å by på enn i gode år nå for tida. Det må ha fristet et folk som måtte streife omkring for å prøve å utnytte alle naturens goder.

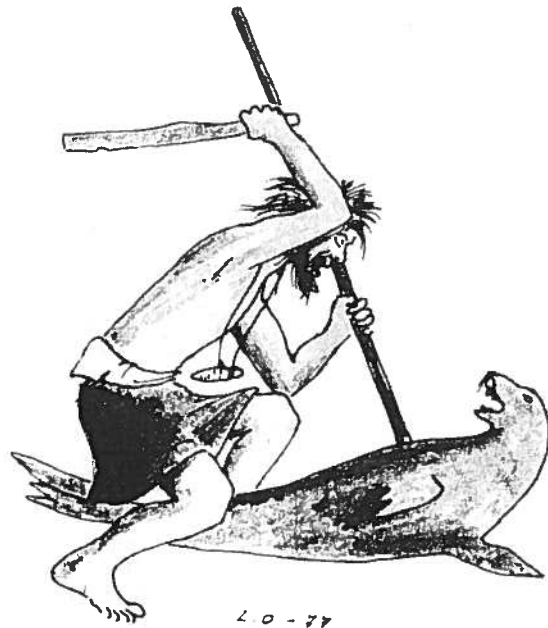
Det kunne vel være litt av en

lakse-sesong i Reisa-elva den gangen også, da det var mindre pågang på laksestammen enn det er i dag. Den gangen sto nok hav-vannet mye lengre opp, men laksen hadde likevel mange miles vandring før den ble stoppet av Imo-fossen.

Indre strøk

Hele Troms fylke er svært fattig på steinalderfunn fra indre strøk. Men vi har sett at import-saker fra det indre av Nordkalotten har funnet veier ut til kysten. Sammen med funn fra Finnmarksvidda sier de oss noe om større sammenhenger som også det indre av Nord-Troms må kunne trekkes inn i.

De eldste boplassene i Kautokeino viser Kosma-trekk. Men det er også mange fra yngre steinalder. Dateringen av disse er enda lite nøyaktig, men redskapene viser slektskap med nordsvenske og nordfinske typer. Mest kjent er de nevnte Rovaniemi-hakkene. Sammen med andre tunge og kraftige økser og stein, flint og skifer, hørte de til den botniske kultur. Foruten til indre Finnmark, hadde den breidd seg et stykke inn i Sør-Troms. Det er da nærliggende å tro at ny utforskning kan vise at også det indre av Nord-Troms sto i kontakt med denne kulturen. P.g.a. importfunnene på steder som Lyngseidet, Havnes og Skjervøy, er i det minste ferdsselsveier gjennom Skibotn-dalen og Reisa-dalen sannsynlige. Mer

varige og dalene har ter for.

Fra Fi midter yngre . setning langs kan j stadig stadig steinal sesong. mer j Lignen oppove Finnla. turene hveran nok no på vide

F Bæ

Denne fjellet, over grov og tun tjukk og kl

Vi må gjenstand mistet eller jakt eller kysten. Ti prof. Povl år 1800-15

Det er sammenheng sene, selv imellom. over store ved Stuora Nordreisas ca. 5 mil til altså er Nordreisa.

Vi vet at fra Kauto Raisijavrre de, før det Rongadale ned Oksfjic lig at villre omtrent de

Vi bør være for mye i forskerne h å legge ensi Grundigere strøk kan b Reisadalen

Vi vet a virksomhet Havnes, flere stede fangst og se av selve liv: vanskelig å områder lig

varige opphold eller bosetning i dalene har vi ingen sikre holdepunkter for.

Fra Finnmark vet vi at det fra midten og særlig mot slutten av yngre steinalder, foregikk en bosetning i dalene. Det er spesielt langs elvene Tana og Alta at vi kan følge en slik utbredelse stadig lenger oppover dalene, og stadig tettere mot slutten av steinalderen. Dette kan ha vært sesongplasser for folk som bodde mer fast ned ved fjordene. Lignende bevegelser kan spores oppover elvene i Nord-Sverige og Finland. Inne på vidda har kulturene kommet i kontakt med hverandre. Etter en tid valgte nok noen å bosette seg mer fast på vidda også.

Flintdolken fra Bæcægælhaldde

Denne dolken er funnet inne på fjellet, over 2 mil fra kysten. Den er grov og tung, spiss i den ene enden, tjukk og klumpet i den andre.

Vi må kunne se den som en gjenstand fra den botniske kultur, mistet eller lagt igjen under villreinjakt eller på en handelsferd ut mot kysten. Tidsmessig kan man iflg. prof. Povl Simonsen plassere den fra år 1800-1500 f.Kr.

Det er fristende å se den i sammenheng med Kautokeino-plassene, selv om det er flere mil imellom. De sistnevnte sprer seg over store deler av kommunen. De ved Stuorajavrre er bare ei mil fra Nordreisas grense. Fra disse er det ca. 5 mil til Bæcægælhaldde, hvor vi altså er på selve grensen til Nordreisa.

Vi vet at et gammelt reintrekk går fra Kautokeino over Stuorajavrre, Raisijavrre og forbi Bæcægælhaldde, før det deler seg med en rute ned Rongadalen til Straumfjord, og en ned Oksfjorddalen. Det er sannsynlig at villreinen i steinalderen fulgte omtrent de samme rutene.

Vi bør være forsiktige med å legge for mye i et enkelt løsfunn. Men forskerne hadde lenge en tendens til å legge ensidig vekt på kyststrøkene. Grundigere utforskning av indre strøk kan by på overraskelser, også i Reisadalen.

Vi vet at det var bosetning og virksomhet ikke lengre unna enn på Havnes, i Skjervøy-området og flere steder i Kautokeino. Med fangst og sesongflyttinger som en del av selve livsformen for folket er det vanskelig å tro at de har latt store områder ligge ubrukt.

Nye funn i Nord-Troms?

Nord-Troms er som helhet et av de dårligst utforskede områder i landet. Dette gjelder ikke bare den eldste tida, men også langt opp mot nyere tid.

Årsaken til vår mangelfulle kunnskap kan ikke bare være at det fins færre spor etter mennesker. Arkeologene har enda ikke rukket å foreta systematiske undersøkelser av bygdene i Nord-Troms. Vi må kunne tro at det enda er mye som ikke er funnet.

Løsfunnene er fra arkeologisk synspunkt de minst verdifulle. Men så lenge vi har så få funn er hvert eneste nytt et interessant spor.

Her ligger det en stor oppgave for bygdens egne innbyggere, i å sette forskerne på sporet, ved å sende inn funn og ellers fortelle om hva de ser i naturen som kan tyde på menneskers virksomhet i gammel tid.

KILDER

Gutorm Gjessing: Yngre steinalder i Nord-Norge — 1942

Povl Simonsen: Nye fund av steinalderboplasser i Troms — 1956

Eivind S. Engelstad: Havnes-funnene — Tromsø Museums årshefter — 1925

Mauritz Fugelsøy: Skjervøy bygdebok — bd. II — 1974

Emil Larssen: Lyngen bygdebok — 1976

Tromsø Museums Kartotek, pr. oktober 1976.

Ørnulf Vorren: Finnmark-samenes Nomadisme — II (med kart over reintrekkene)

Tegningene av redskaper:

Fra G. Gjessing: Yngre steinalder i Nord-Norge.

Artikkelen om «Veidefolket i Nord-Troms» er egentlig 3. kapittel i «Fordypningsheftet» om «Den eldste tida» ett av de tre heftene «Historie i Nord» som siste år er utarbeidet til bruk i skolen i Nordreisa. Heftene inngår i et prosjekt «Lokalsamfunnet og skolen» som er omtalt på side 75 i årboka.

Årboka vil på denne måten markere sin interesse for den eldste bosettinga i Nord-Troms.

Vi vil gjerne våge den påstand at det som hittil er funnet fra steinalderen i dette distriktet ikke på noen måte avspeiler den bosetting og den bruk av området som må ha forekommet.

I forbindelse med utarbeiding av økonomisk kartverk for våre kommuner, skal alle fornminner og funn registreres. Alle som har kjennskap til funn bør melde fra om det. Årboka kan formidle kontakt til Tromsø Museum. Spesiell interesse knytter det seg til områder der det kan ha vært boplasser, spesielt gamle tuffer.

Red.